

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Phdr. M. Š.**, v řízení zastoupeného JUDr. Kateřinou Vodičkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Vodičkova 40 proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí** se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2010, čj: **1164/500/10**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2010, čj: 1164/500/10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 5.3.2010, čj. S-MHMP-612762/2009/OOP/R-39/VII/136/2010, kterým zamítl - kromě jedné - námitky žalobce proti Návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území a ochranného pásma přírodní památky Dvorecké stráně, který vydal Magistrát Hlavního města Prahy, Odbor ochrany prostředí dne 30.10.2009 pod čj. S-MHMP-612762/2009/OOP/VII/469 .

Žalobce poukázal, že je spoluvlastníkem ve výši podílu jedné poloviny v celku pozemkům parc. č. 1182, o výměře 11.770m², lesní pozemek, a parc. č. 1183, o výměře 26.762 m², ostatní plocha, zapsaných na LV č. 1126, vše v katastrálním území Podolí. Dále je spoluvlastníkem pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 4.512m², ostatní plocha, který je zapsán na LV č. 1126, katastrální území Podolí, resp. jeho části, jak dále uvede.

Žalobce namítá, že tvrzený právní stav navrženého ochranného pásma neodpovídá zjištěnému stavu věci, procesním postupem správních orgánů se cítí zkrácen na svých zákonných právech, a že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.

Žalobce poukazuje na to, že ustanovení § 40 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen Zákon o ochraně přírody) ve spojení s ustanovením § 4 odstavce 1, 2 a 4 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 60/2008 Sb. v platném znění stanoví náležitosti a obsah návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území ochranného pásma, mimo jiné i požadavek, uvést v návrhu „Přehled katastrálních území a parcelních čísel pozemků dotčených navrhovaným ochranným pásmem“. Žalobce připomněl, že i ve svých předchozích podáních upozorňoval na to, že dle mapky označené jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2500“, která je přiložena k Návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území a ochranného pásma přírodní památky Dvorecké stráně je zakreslena část pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 4.512m², ostatní plocha jako součást ochranného pásma přírodní památky. Na této mapě ale nejsou uvedena parcelní čísla, ani nejsou přesně zakresleny hranice jednotlivých pozemků zahrnutých do ochranného pásma. Není z toho tedy patrné, zda do ochranného pásma tento pozemek resp. jeho část, opravdu náleží či nikoli. Tento pozemek, resp. jeho část o výměře asi 3 000m², nejen že není uveden ani v Přehledu katastrálních území a parcelních čísel pozemků tvořících navržené ochranné pásmo přírodní památky, ale není zahrnut ani v orientačním výpočtu výměry navrhovaného ochranného pásma, kde je uvedena výměra ve výši 25.231m², tedy bez části pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 3 000m². To nelze dle žalobce chápat jako pouhou odchylku v orientační výměře. Nejedná se dle žalobce o administrativní pochybení, které by bylo možno napravit v dalším řízení. Pokud by bylo pochybení akceptováno, žalobci by bylo odebráno právo bránit se od samého počátku proti začlenění tohoto pozemku, resp. jeho části do návrhu na vyhlášení přírodní památky. Z toho je patrné, že od začátku procesu – postupu při vyhlášení zvláště chráněného území nejsou přesně a jasně vymezeny dotčené pozemky. Pouhé konstatování, že se námitka žalobce vyhovuje, jednak bez uvedení rozsahu a jednak bez uvedení způsobu nápravy, považuje žalobce za zcela nedostatečné.

Žalobce dále namítá rozpor s ustanovením § 4 odst. 4 vyhlášky č. 60/2008 Sb. a konstatuje, že Návrh na vyhlášení přírodní památky obsahuje dvě mapy, a to mapu označenou jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2 500“ a jednak mapu označenou jako „Orientační mapa na podkladě plánu hl. m. Prahy“. První jmenovaná mapa nesplňuje podmínku, aby byla kopií Katastrální mapy a druhá nesplňuje podmínku, aby byla kopií Základní mapy České republiky. Není, že nesplňuje požadavek orientačního zákresu hranic zvláště chráněného území, ale mapa není Základní mapou ČR dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 430/2006 Sb. Návrh považuje za nepřezkoumatelný, neboť nebyla naplněna ani dílčí právní předpis v síle vyhlášky, a to vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 60/2008 Sb., o plánech péče, označování a evidenci chráněných území ve spojení s nařízením vlády č. 430/2006 Sb., o stanovení geodetických referenčních systémů a státních mapových děl závazných na území státu a zásadách jejich používání.

Dále žalobce namítá, že plán péče o přírodní památku Dvorecké stráně je na období let 2010 – 2019, zpracován občanským sdružením Salvia o.s. – sdružení pro ochranu přírody v roce 2009, neodpovídá požadavkům na zpracování plánů péče o zvláště chráněná území stanoveným ve vyhlášce Ministerstva životního prostředí č. 60/2008 Sb. v § 3 odstavec 2. Žalobce má pochybnosti o kvalitě vypracovaného plánu péče, neboť nezahrnuje ani jeden roční cyklus a provedené zhodnocení z hlediska zde žijících živočichů a rostlin při provádění místního průzkumu oblasti Dvorecké stráně nebylo dostatečné. Průzkum pravděpodobně prováděný jen v letním období, není dle žalobce odborný a komplexně zpracovaný. Z plánu péče není patrné, které osoby se na něm podílely, pouze je známo, že konzultantem byl doc. PaedDr. Jan Farkaš, Csc., u kterého není uvedeno v jakém oboru je odborníkem. Není patrné ani jak bylo zadáváno odborné vyjádření, kým, po jakou dlouhou dobu se odborné šetření mělo konat a na základě čeho a z jakého popudu správní orgán tyto odborníky přizval. Posudek – plán péče – považuje za nepřezkoumatelný. Vytýká také žalovanému porušení správního řádu, neboť se nezabýval jeho konkrétní námitkou – na základě čeho, z jakého konkrétního popudu, konkrétně kým, či na základě jaké odbornosti došlo k výběru údajných odborníků – osob, kteří dané území posuzovali.

Žalobce dále namítá, že s vyhotovením plánu péče došlo k dalšímu porušení jeho práv vlastníka, neboť z informací ze spisu zjistil, že se bez jeho vědomí pohybovaly po jeho pozemcích se záměrem zjistit stav flóry a fauny, cizí osoby. Žalobce ani další spoluvlastníci nikdy nedali souhlas osobám z občanského sdružení Salvia, ani jiným, ke vstupu na pozemek za tímto či jiným obdobným účelem, když ani nevěděli, že jejich právo je takto porušováno.

Žalobce dále namítá, že všechny skutečnosti, které mají vést k objektivnímu zajištění zásadní skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé v souladu se zákonem, byly naopak zajišťovány v rozporu se zákonem. Vytýká žalovanému, že nebyl informován o věci od počátku, neměl možnost reagovat na jednotlivé návrhy, podílet se na výběru odborníků posuzujících stav daného území z hlediska péče o přírodu a krajinu.

Žalobce je přesvědčen, že došlo k zásadnímu omezení jeho práv a že rozhodnutí žalovaného koliduje se základními principy demokratického státu, které zde vyjmenovává.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a zdůraznil znění ustanovení § 40 odstavec 4 zákona o ochraně přírody a poukázal na to, že některé žalobní body jsou velmi obecné a že by měly být odmítnuty jako nepodložené a nedůvodné. Pokud žalobce pouze cituje zákonná ustanovení, nelze je považovat za žalobní body ve smyslu s.ř.s.. K námitce žalobce uvedené pod bodem 3.2 konstatuje, že si žalobce protiřečí, když potvrzuje, že část jeho pozemku je zakreslena v mapce označené jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2 500“ jako pozemek zahrnutý do tohoto chráněného území a následně tvrdí, že nelze říci, zda daný pozemek do ochranného pásma skutečně náleží. Pokud je ale daný pozemek takto v mapě zakreslen, je z toho evidentní, že do chráněného území je zahrnut. Žalovaný pak poukázal na to, že druhé námitce již bylo MHMP vyhověno a že v žádném případě MHMP nepřidává svévolně další pozemky do ochranného pásma bez vědomí majitelů. Žalobce měl možnost se k návrhu vyjádřit, nebyl opomenut a je patrné, že daný pozemek byl do ochranného pásma zahrnut vždy, jak plyne i z uvedené mapy. Pouze nebyl nedoplněním uveden v přehledu katastrálních území a parcelních čísel, této námitce bylo vyhověno. Námitky uvedené pod body 3.3 až 3.6 považuje žalovaný za absurdní, neboť žalobci nebylo nijak bráněno v ochraně jeho práv. Předmětný pozemek byl vždy zahrnut do záměru na

vyhlášení přírodní památky, což je evidentní z uvedené mapy. Ve chvíli, kdy žalobce poukázal na chybu v jiných dokumentech, bylo mu vyhověno. Ani námitky uvedené pod bodem 4 důvodnými neshledal. Námitky směřující proti subjektu, který zpracoval pro MHMP plán péče o zvláště chráněné území nemají místo v řízení před OOP MHMP a nebylo tedy důvodné s nimi zabývat v odvolacím řízení a ani v řízení soudním. K námitce, že na pozemek vstupovaly osoby cizí proti jeho vůli, uvedl, že se měl obrátit na orgány příslušné k řešení takového protiprávního jednání. I námitky uvedené v bodě 7 považuje za nejasné, lze z nich obtížně zjistit, co měl definující na mysli. K námitce, že měl být žalobce od samého počátku informován, odkazuje žalovaný na ustanovení § 40 odstavec 2 zákona o ochraně přírody. Také konstatoval, že zákon o ochraně přírody představuje speciální úpravu k obecným ustanovením správního řízení, ale není možné říct, že by byl lex specialis ke správnímu řízení. Zákon nemůže být speciální k postupu správního orgánu, kterým nepochybně správní řízení je, ale vždy může být pouze speciální ve vztahu k jinému zákonu. Konstatuje-li žalobce porušení zákonného ustanovení, je třeba uvést v čem, v jakém kroku učiněném správním orgánem, je toto porušení spatřováno. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem vyplývají následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dopisem ze dne 30.10.2009, č.j. S-MHMP-612762/2009/OOP/VII/469 oznámil Odbor ochrany prostředí, Magistrátu hlavního města Prahy majitelům dotčených pozemků záměr na vyhlášení přírodní památky Dvorecké stráně. Zvláště chráněné území bylo navrženo na pozemcích číslo parcelní 1182, 1183, 1093/4 v k.ú. Podolí, ochranné pásmo pak na pozemcích č. parc. 1195/6, 1184/4, 1184/7, 1184/3 a částech pozemků 1093/1, 1184/1 a 1184/2, vše v k.ú. Podolí. Majitelé byli vyrozuměni o možnosti seznámit se s navrženým plánem péče pro období 2010 – 2019 a byli seznámeni i s důvody pro vyhlášení této přírodní památky. Svá nesouhlasná vyjádření zaslali správnímu orgánu jak žalobce tak i Ing. Ivana Bilejová.

Dne 5.3.2010 vydal OOP MHMP rozhodnutí pod č.j. S-MHMP-612762/2009/OOP/R-39/VII/136/2010, kterým rozhodl o námitkách uplatněných k návrhu na vyhlášení přírodní památky Dvorecké stráně tak, že v bodě I výroku rozhodnutí vyhověl námitce Phdr. M. Šeby, která se týkala neuvedení části pozemku č. parc. 1195/1 o výměře cca 3.000 m² v přehledu katastrálních území. V odůvodnění orgán ochrany přírody uvedl, že část jmenované parcely č. 1195/1 je v Návrhu vyznačena jako součást ochranného pásma na přiložené orientační mapě „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2500 a je tedy jeho platnou částí a tato chyba bude v následném procesu napravena, vyznačená část parcely je součástí ochranného pásma navrhované přírodní památky Dvorecké stráně. Jedná se pouze o administrativní pochybení v uvedeném přehledu. V bodě II výroku nevyhověl námitce Ing. I. Bilejové směřující vůči navrhovaným bližším ochranným podmínkám zvláště chráněného území.

Proti tomuto rozhodnutí se mimo jiné odvolal i žalobce, který vznesl námitky shodné jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce i paní Ing. I. B. zamítl a prvostupňové rozhodnutí o podaných námitkách

potvrdil. V tomto rozhodnutí žalovaný konstatoval právní úpravu vyplývající ze zákona o ochraně přírody s tím, že vlastníci dotčených nemovitostí mají možnost uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byli dotčeni ve výkonu svých práv nebo povinností. Z námitek předložených žalobcem a Ing. I. B. směřovaly vůči navrženému způsobu a rozsahu ochrany území pouze námitky týkající se stanovených bližších ochranných podmínek. O ostatních vznesených námitkách žalovaný dle zákona rozhodovat nemohl. Vlastníci pozemku tak nejsou oprávněni uplatnit námitky směřující k přípravě a zpracování odborných podkladů pro vyhlášení zvláště chráněného území (např. zoologický, botanický průzkum) ani k navrženému plánu péče o navržené zvláště chráněného území, neboť tyto dokumenty netvoří samotný návrh na vyhlášení a žádné omezení jejich práv z nich nemůže vyplývat. Plán péče je dle § 38 odstavec 1 zákona odborným a koncepčním dokumentem ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany. Slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný. Jeho zpracování zajišťuje orgán ochrany přírody a vlastníci k němu mohou uplatnit připomínky, které se vypořádávají protokolem vedle § 38 odstavec 2 a 4 zákona. Z tohoto pohledu vznesené námitky proti plánu péče považoval žalovaný za bezpředmětné. Dále žalovaný konstatoval, že žádné ustanovení zákona neukládá povinnost seznámit se záměrem na vyhlášení vlastníky dříve než při předložení návrhu k námitkám, proto zpracováním podkladů pro návrh nemohla být žádná práva a povinnosti vlastníka nemovitosti dotčena. Pravomoc pracovníků orgánů ochrany přírody ke vstupu na pozemky vyplývá z ustanovení § 62 odstavec 1 zákona. Pokud je žalobce přesvědčen, že osoby vstupovaly na pozemky v jeho vlastnictví neoprávněně, měl by to řešit občanskoprávní cestou. K odvolací námitce žalobce, že se prvostupňový správní orgán s námitkou týkající se zařazení části pozemku č. parc. 1195/1 Podolí k.ú. ve výčtu pozemků v přehledu návrhu na vymezení ochranného pásma dostatečně nevypořádal, poukázal žalovaný na to, že ve výroku rozhodnutí bylo zmíněno, že uvedené námitce se vyhovuje. V odůvodnění pak orgán ochrany přírody uvedl, že v následném procesu vyhlášení zvláště chráněného území bude vzniklá chyba napravena a část pozemku č. parc. 1195/1 k.ú. Podolí bude zahrnuta do výčtu pozemků ochranného pásma PP Dvorecké stráně. Návrh na vyhlášení zvláště chráněného území bude v závěru předložen zastupitelstvu hlavního města Prahy, který jej buď schválí či nikoli, v kladném případě bude posléze vydáno nařízení hlavního města Prahy o zřízení přírodní památky Dvorecké stráně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

Při posouzení důvodnosti žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném v době rozhodování správních orgánů, (dále též „zákon o ochraně přírody“) je-li třeba vyhlásit zvláště chráněné území nebo jeho ochranné pásmo nebo vymežit zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti podle části třetí tohoto zákona, orgán ochrany přírody zajistí zpracování návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, jeho ochranného pásma anebo návrhu na vymezení zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti.

V návrhu orgán ochrany přírody vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek.

Podle odst. 2 návrh na vyhlášení národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní památky nebo ochranného pásma těchto zvláště chráněných území zašle orgán ochrany přírody příslušný k jejich vyhlášení obcím a krajům, jejichž území se návrh dotýká. Vlastníkům nemovitostí dotčených návrhem a zapsaných v katastru nemovitostí dále zašle písemné oznámení o předložení návrhu k projednání spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Oznámení zároveň zveřejní na portálu veřejné správy.

Podle odst. 4 písemné námitky k předloženému návrhu mohou uplatnit dotčené obce a kraje ve lhůtě 90 dnů od obdržení návrhu a vlastníci nemovitostí dotčených navrhovanou ochranou ve lhůtě 90 dnů od doručení písemného oznámení o předložení návrhu k projednání, má-li být takové písemné oznámení vlastníkově nemovitosti zasláno, jinak ve lhůtě 90 dnů ode dne zveřejnění oznámení podle odstavce 2, popřípadě doručení oznámení veřejnou vyhláškou podle odstavce 3. Námitky proti návrhu podle odstavce 2 se podávají orgánu ochrany přírody příslušnému k vyhlášení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma, námitky podle odstavce 3 Ministerstvu životního prostředí; k námitkám uplatněným po uvedené lhůtě se nepřihlíží. Vlastník je oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Orgán ochrany přírody rozhodne o došlých námitkách do 60 dnů od uplynutí lhůty pro uplatnění námitek. O jednotlivých námitkách se rozhodne zpravidla ve společném řízení. Orgán ochrany přírody uvede návrh do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno.

Podle odst. 5 náležitosti a obsah návrhu podle odstavce 1 stanoví Ministerstvo životního prostředí prováděcím právním předpisem.

Podle odst. 7 omezení vlastníků dotčených nemovitostí nebo rozsah ochrany podle právního předpisu, kterým se vyhláší nebo mění zvláště chráněné území nebo jeho ochranné pásmo nebo vymezují či upravují zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti, nesmí přesáhnout rozsah omezení nebo rozsah ochrany vyplývajících z návrhu podle odstavce 1, upraveného podle rozhodnutí o námitkách podle odstavce 2 nebo 3, pokud by tím byly zpřísněny nebo rozšířeny dosavadní ochranné podmínky nebo rozsah ochrany území.“.

Soud neshledal důvodnou první námitku žalobce, že část pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 3.000 m² z celkové rozlohy 4.512 m² je sice zakreslena do mapky označené jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2500“, ale vzhledem k tomu, že na ní nejsou uvedena parcelní čísla, ani nejsou přesně zakresleny hranice jednotlivých pozemků zahrnutých do ochranného pásma, není z toho patrné, zda do ochranného pásma tento pozemek resp. jeho část, opravdu náleží či nikoli. Tento pozemek, resp. jeho část o výměře asi 3 000m², není uveden ani v Přehledu katastrálních území a parcelních čísel pozemků tvořících navržené ochranné pásmo přírodní památky, ale není zahrnut ani v orientačním výpočtu výměry navrhovaného ochranného pásma, kde je uvedena výměra ve výši 25.231m², tedy bez části pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 3 000m².

Orgán ochrany přírody této námitce vyhověl a v odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že část jmenované parcely č. 1195/1 je v Návrhu vyznačena jako součást ochranného pásma na přiložené orientační mapě „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2500 a je tedy jeho platnou částí a tato chyba bude v následném procesu napravena. Není podle něj pochyb, že vyznačená část parcely je součástí ochranného pásma navrhované

přírodní památky Dvorecké stráně. Jedná se pouze o administrativní pochybení v uvedeném přehledu. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání poukázal na to, že prvostupňový orgán již námitce vyhověl a uvedl, že návrh na vyhlášení zvláště chráněného území bude v závěru předložen zastupitelstvu hlavního města Prahy, který jej buď schválí či nikoli, v kladném případě bude posléze vydáno nařízení hlavního města Prahy o zřízení přírodní památky Dvorecké stráně.

Při posouzení důvodnosti vznesené námítky vycházel soud z obsahu námitek žalobce podaných proti Návrhu na vyhlášení přírodní památky Dvorecké stráně, ze kterých je patrné, že žalobce vytýkal správnímu orgánu prvního stupně, že dle mapky označené jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2500“ je zakreslena část pozemku parc. č. 1195/1 o výměře 4.512m², ostatní plocha, jako součást ochranného pásma přírodní památky. Pochybení Magistrátu spatřoval žalobce v tom, že tento pozemek, resp. jeho část asi o výměře 3 000 m², není uveden v Přehledu katastrálních území a parcelních čísel pozemků tvořících navržené ochranné pásmo přírodní památky.

Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že orgán ochrany přírody své pochybení, které mu žalobce vytýkal, uznal, žalobcově námitce vyhověl a uvedl, že z přiložené orientační mapky je patrné, že tento pozemek byl vždy součástí ochranného pásma, že se jedná pouze o administrativní pochybení správního orgánu a že nadále předmětný pozemek spadá do ochranného pásma přírodní památky. Z obsahu námítky žalobce jednoznačně vyplývá, že vytýkal orgánu ochrany přírody pouze to, že předmětný pozemek není uveden v Přehledu katastrálních území a parcelních čísel pozemků tvořících navržené ochranné pásmo přírodní památky v zaslaném Návrhu na vyhlášení přírodní památky Dvorecké stráně. Současně je z jejího obsahu také patrné, že žalobci bylo jasné, že v orientační mapce, přiložené k návrhu, byl předmětný pozemek „asi o výměře 3.000 m²“, jako území, které má tvořit ochranné pásmo, uveden. Jinou námitku, která by např. vyjadřovala nesouhlas se zařazením předmětného pozemku do ochranného pásma, žalobce v námitkách nevznnesl a neučinil tak ani v podaném odvolání. Pokud tedy správní orgány část pozemku parc.č. 1195/1 k námitce žalobce do seznamu pozemků tvořících navržené ochranné pásmo zařadily, nelze tomuto postupu nic vytknout. Orgán ochrany přírody nemohl postupovat jinak, nežli uvedený nedostatek vyřešit jako administrativní pochybení. Pokud totiž vznikl mezi údajem uvedeným v orientační mapce a Návrhem na vyhlášení přírodní památky rozpor, na který poukazoval žalobce, bylo povinností správního orgánu tento rozpor odstranit, což v řízení učinil.

Vzhledem k tomu, že žalobce již v námitkách vznesených proti Návrhu upozorňoval na to, že do ochranného pásma je zahrnut i pozemek, který v Návrhu není uveden, je z toho patrné, že mu byl záměr orgánu ochrany přírody zařadit i část pozemku parc. č. 1195/1 do ochranného pásma, znám již v době, kdy mu byl zaslán Návrh na vyhlášení přírodní památky. Pokud by s jeho zařazením do ochranného pásma skutečně nesouhlasil, mohl se proti tomu bránit právní cestou, např. mohl tuto námitku uplatnit právě v námitkách proti Návrhu nebo v podaném odvolání. Žalobce, ale, jak soud již uvedl, pouze poukazoval na rozpor mezi a mapkou a Návrhem. Soud proto nesdílí názor žalobce, že mu bylo postupem správního orgánu „odebráno právo bránit se od samého počátku oprávněným prostředkem proti začlenění tohoto pozemku, resp. jeho části do Návrhu na vyhlášení přírodní památky Dvorecké stráně“. A námitku důvodnou neshledal.

Žalobce dále namítá s odkazem na ustanovení § 4 odst. 4 vyhlášky č. 60/2008 Sb., že mapa označenou jako „Zákres hranic přírodní památky na podkladě katastrální mapy 1:2 500“ nesplňuje podmínku, aby byla kopií Katastrální mapy, a mapa označenou jako „Orientační mapa na podkladě plánu hl. m. Prahy“ nesplňuje podmínku, aby byla kopií Základní mapy České republiky. Nejen, že nesplňuje požadavek orientačního zákresu hranic zvláště chráněného území, ale mapa není Základní mapou ČR dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 430/2006 Sb. Návrh považuje za nepřezkoumatelný, neboť nebyla naplněna ani dikce právního předpisu v síle vyhlášky, a to vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 60/2008 Sb., o plánech péče, označování a evidenci chráněných území ve spojení s nařízením vlády č. 430/2006 Sb., o stanovení geodetických referenčních systémů a státních mapových děl závazných na území státu a zásadách jejich používání.

V uvedené námitce žalobce pouze velmi obecně zpochybňuje náležitosti obou map předložených k Návrhu na vyhlášení přírodní památky, avšak není z ní vůbec patrné, jaké konkrétní vady v těchto mapách spatřuje a jakým způsobem bylo jejich vyhotovením zasaženo do jeho práv. Žalobce v podstatě pouze konstatuje obsah právních ustanovení bez dopadu na danou problematiku, tedy není patrné, jak uvedené citace mají zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

Další námitky žalobce směřuje k výběru osob, které dané území posuzovaly, k činnosti občanského sdružení Salvia a k Plánu péče o přírodní památku Dvorecké stráně na období let 2010 – 2019, který toto sdružení vypracovalo. Nejprve soud považuje za nutné uvést, že předmětem žaloby je přezkoumání rozhodnutí správních orgánů, ve kterých rozhodovaly o námitkách žalobce, které vznesl k předloženému návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území. Z ustanovení § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny přitom vyplývá, že žalobce jako vlastník dotčeného pozemku má právo uplatnit námitky k návrhu, ale jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Za takové námitky se považují námitky směřující proti samotnému záměru na vyhlášení zvláště chráněného území resp. chráněného pásma, proti navržené kategorii zvláště chráněného území, proti navrženým bližším ochranným podmínkám a proti navrženému územnímu vymezení zvláště chráněného území resp. chráněného pásma. Vzhledem k tomu, že námitka žalobce, kterou vznesl ve stejném znění i v podaném odvolání, nesměruje proti způsobu ani proti rozsahu ochrany, nebylo povinností správního orgánu se k ní vyjadřovat. Žalovaný proto nepochybil, pokud vypořádání této odvolací námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil s odkazem na ustanovení § 40 zákona o ochraně přírody, proč o o této námitce rozhodovat nemohl. Námitka je proto nedůvodná.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce zpochybnil zejména výběr uvedeného sdružení k vypracování plánu péče a odbornost jednotlivých pracovníků, ale k vlastnímu obsahu plánu péče žádné konkrétní námitky v podané žalobě nevznesl. I pokud by tak učinil, je nutné uvést, že ani tyto námitky by nebyl orgán ochrany přírody povinen vypořádat v řízení při vyhlášení zvláště chráněného území a ochranných pásem, neboť způsob vypořádání připomínek směřujících proti plánu péče upravuje ustanovení § 38 odst. 4 zákona o ochraně přírody.

Soud shodně jako při vypořádání předchozí námitky uvádí, že ani tato námitka, tedy, že žalovaný nezdůvodnil výběr odborné společnosti pověřené vypracováním plánu péče, nesměruje proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl žalobce

dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností a není tedy námitkou, kterou by měl žalovaný vypořádat v rámci řízení o vyhlášení zvláště chráněných území.

Pro úplnost soud k výběru odborné společnosti k vypracování plánu péče uvádí, že podle § 38 odst. 2 zákona zpracování plánu péče zajišťuje orgán ochrany přírody příslušný k vyhlášení zvláště chráněného území. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že příslušný orgán ochrany přírody zajistí zpracování plánu péče. Z ustanovení § 73 zákona o ochraně přírody pak vyplývá výslovné oprávnění orgány ochrany přírody v přípravě plánu péče o vybraná zvláště chráněná území spolupracovat s odborně kvalifikovanými právníckými a fyzickými osobami. Salvia o.s. je odbornou společností, která vypracovává podklady pro orgány ochrany přírody. Pokud tedy správní orgán pověřil zpracováním návrhu plánu péče jinou odborně způsobilou osobu, v daném případě společnost Salvia o.s., není tento postup v rozporu se zákonem.

Žalobce dále namítá porušení jeho vlastnických práv tím, že bez jeho vědomí se na jeho pozemcích pohybovaly cizí osoby za účelem zjištění stavu flóry a fauny.

I ohledně této námítky musí soud konstatovat, že se jedná o námitku, kterou nebyl žalobce oprávněn uplatnit vůči Návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, neboť, jak již soud shora uvedl, necílí proti navrženému způsobu ani rozsahu ochrany, jimž by byl žalobce dotčena při výkonu svých práv a povinností. Žalovanému proto nevznikla povinnost tuto námitku vypořádat. Přesto se jí zabýval a vstup na pozemky odůvodnil odkazem na ustanovení § 62 odst. 1 zákona o ochraně přírody, dle kterého pracovníci všech orgánů ochrany přírody, kteří se při výkonu své pracovní činnosti prokáží služebním průkazem, mají právo vstupovat v nezbytných případech na cizí pozemky při plnění úkolů vyplývajících z tohoto zákona a dalších předpisů na úseku ochrany přírody a krajiny. Mohou přitom provádět potřebná měření, sledování, dokumentaci a požadovat informace nezbytné ke zjištění stavu přírodního prostředí. Při výkonu této činnosti jsou pracovníci orgánu ochrany přírody povinni co nejvíce šetřit vstupem dotčené pozemky, jakož i všechna práva vlastníka. Soud má za to, že z uvedeného ustanovení vyplývá oprávnění pracovníků orgánů ochrany přírody vstoupit na cizí pozemek a je-li to třeba, povinnost prokázat průkazem se. Dle soudu z ustanovení ale nevyplývá, že by byl povinen v případě volně přístupného pozemku vždy shánět majitele a prokazovat se mu průkazem. Zejména v daném případě, kdy ve stádiu záměru a vytváření podkladů pro návrh na vyhlášení zvláště chráněného území, nejsou práva vlastníka nijak dotčena, by tento postup soud považoval za velmi formální.

V další námitce žalobce namítá, že měl být od samého počátku o věci informován, měl mít možnost reagovat na jednotlivé návrhy přísl. správního orgánu. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť z citovaného ustanovení § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny skutečně nevyplývá povinnost správního orgánu informovat vlastníka pozemku o záměru vyhlásit zvláště chráněnou oblast. Naopak je z něho patrné, že zákon ukládá orgánu ochrany přírody zajistit zpracování návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, jeho ochranného pásma anebo návrhu na vymezení zóny ochrany národního parku či chráněné krajinné oblasti s tím, že v návrhu orgán ochrany přírody vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek. Teprve po té, co zašle návrh obcím a krajům, jejichž území se návrh dotýká, informuje o tom vlastníky nemovitostí dotčených návrhem a zapsaných v katastru nemovitostí písemným oznámením spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání.

Oznámení zároveň zveřejní na portálu veřejné správy. Z uvedeného je patrné, že správní orgány neměly povinnost žalobce informovat již ve stádiu vzniku záměru zvláště chráněné území vyhlásit. Právo žalobce zasáhnout do procesu vyhlášení chráněného území tímto postupem orgánu ochrany přírody dotčeno nebylo, neboť žalobce měl možnost po té, co mu byl doručen Návrh na vyhlášení zvláště chráněného území, vznést proti němu námitky, což učinil a námitkami se správní orgány zabývaly v žalobou napadených rozhodnutích.

K námitkám žalobce, ve kterých poukazuje na to, že dojde k omezení jeho vlastnických práv vyhlášením přírodní památky, považuje soud za nutné zdůraznit, že všechny pozemky, které má žalobce ve spoluvlastnictví a mají být dotčeny vyhlášením přírodní památky Dvorecké stráně, mají v katastru nemovitostí zapsány způsob ochrany - památkově chráněné území. Pro ochranu památkově chráněných území stanovuje zákon [č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči](#), v platném znění základní pravidla pro ochranu památkově chráněného území, a to v ustanovení § 14 zákona č. 20/1987 Sb., zejména pak odstavce 2 a 4., ze kterého vyplývá, že práva žalobce jako vlastníka takové nemovitosti jsou omezena již v současné době. Napadené rozhodnutí proto nemůže žalobci způsobit takové zásadní omezení, jak tvrdí v podané žalobě. Soud proto nesdílí ani názor žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo ke kolizi se základními principy demokratického státu, které následně zcela obecně vyjmenovává, aniž uvádí, jak byly tyto principy porušeny v daném konkrétním řízení. Soud ve stejné obecné rovině uvádí, že porušení uvedených principů neshledal, neboť, jak shora uvedl, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, žalobci není bráněno domáhat se svého práva u soudu a v žádném případě nedochází napadeným rozhodnutím k tomu, že by byl žalobce zbavován svého majetku. Pokud jde o odkaz žalobce na ustanovení správního řádu, ze kterého vyplývá nutnost, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, je patrné, že se žalovaný i orgán ochrany přírody tímto hlediskem podrobně zabývaly a své závěry řádně odůvodnily. Ve veřejném zájmu je, jak uvedl prvostupňový správní orgán, aby byly v komplikovaných podmínkách velkoměsta vytvářeny systémově propojené územní celky sloužící ochraně přírody a krajiny a případné rekreaci. Správní orgány se podrobně zabývaly důvody pro navržený způsob ochrany území v dotčeném prostoru pro účely ochrany druhově pestrých společenstev na stráních pod plošinou Kavčích hor a Pankráce. Následně pak podrobně popsaly význam předmětného území z hlediska výskytu citované flóry a fauny.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal soud důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu